

eller det maatte være et yderligere høiregaende Ministerium, saaledes som de, der nu standse Sagen, fordi de ikke ere rigtig forvisede om, at det kan gaa an at lade den nuværende Krigsminister føre Sagen til Fællesudvalg og høre Thingens Mening i Fællesskab. Men hvad tro de Herrer, der vil ste under et saadant Ministerium? Et saadant Ministerium vilde ikke være skabt paa sædvanlig parlamentarisk Maade, hvor man aabent og ligefrem udtaler: Vi vare misfornøiede med Regjeringen og derfor maatte den vige, et saadant Flertal kan der naturligvis ikke være Tale om, det er kun Bladene, der sige det, ellers er der intet Menneffe, der siger, at der er Noget mellem Ministeriet og dets Venner. Et Ministerium, der kommer til Noret under Henvisning til denne Beslutning, maatte begynde forfra, og det ærede Medlem, som nu er Ordfører, vil gjøre, hvad der blev gjort i 1872, nemlig komme med sit Forslag til Revision og sige: Vi ville fortsætte med Forhandlingerne og ville tage Arbeidet op med Oer paa disse Sager. Men det kan ikke være deres Mening at tro, at vi ville det, og saaledes vil Resultatet blive, at der kommer flere gulte Nar, ikke blot for denne, men for flere Sager, det vil blive det naturlige Udfald for et under en saadan Situation skabt rent Ministerium, og Udfaldet vil formentlig blive endnu værre for et Blandet Ministerium, i hvert Fald værre for Demokratiet. Men jeg tror, de Herrer regne feil, naar de saaledes kaste Stridshandsken til Forhandlingspolitiken og paa den Maade afbryde Virksomheden, jeg tror, de Herrer regne feil paa Demokratiets Godmodighed og Mangel paa Evne og Kraft til at reise en parlamentarisk Opposition mod et saadant Forsøg, naar de mene, at de i No og Mag kunne faae laet Noget under denne Situation. Derfor spørger jeg: Hvad Grund have de Herrer til at stille sig saaledes? Noget Realitetsgrund have de ikke, i vor Stilling og Holdning kan den ikke ligge, i selve Forslaget kan den ikke paavises, det er bedre end selve Regjeringsforslaget og Forslaget fra Kommissionens Flertal efter sin finansielle Bestaaenhed, naar Hensyn tages til Gjennemsnittet af de første 6 Nar — alt dette er paavist. De Herrer ville dog muligvis, hvormange fine Paastub de end gennem den ærede Ordfører have fundet paa for at besmykke — nei, om Forlabelse, jeg mener begrunde — denne Stilling, komme til at staa meget ilde, og de Konsekventer, som ville følge af den Politik, blive efter min Formening lidt surere, end de Herrer maaste have betænkt, da de i deres Visdom forenede sig om denne Udentingsbeslutning. — Jeg vil gjentage, hvad jeg sporadisk i denne Tale er kommen tilbage til: Jeg har ikke Noget imod denne Bro, som de kalde det, og som jeg ogsaa kalder en Bro til Fortsættelse; men naar ikke det Forslag, som her foresligger, kan vedtages, tror jeg ikke for mit Bedkommende — og jeg tror for mine Me-

ningsfellers Bedkommende at kunne sige, at, efter at denne Sag er ført dertil, tro vi ikke, at Folkethinget med Vre kan føre denne Sag videre ved noget som helst vidunderligt Middel fra et eller andet opfindsomt Hoveds Side. En anden Sag havde det været, hvis de Herrer vilde have gaaet en anden Vej. Vi gytrede i Udvalget, at for hvert Skridt, som de Herrer vilde gaa bort fra deres Standpunkt ved 2den Behandling, vilde vi komme dem et Skridt imøde; men efterat Landstinget nu har taget sit Standpunkt langt forbi dem — saaledes som det staa i Betænkningen — vil man slet ikke gaa videre fra de Herrer Side med Hensyn til Imødekommen. Dette er de Herrer's Stilling nu; men efter hele denne Sags Forberedelse i Rigsdagen, i Befolkningen og i Pressen, er der kun een Ting, som er værdig for dette Thing, og det er at afgjøre denne Sag nu, enten i dette eller i næste Møde, uden andre Remedier end det, som nu foreligger. Lad saa Regjeringen under sit Ansvar gjøre, hvad den vil med dette Thing, som har standstet Hærens otte-tende Behandling — det vil sige, dens Behandling i den ottende Rigsdag — og derved netop standstet denne indlede og alvorlig mente Forhandlingspolitik.

Marineministeren (Ravn): Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har under Forhandlingerne i disse Dage gjentagende fremsat nogle Bemærkninger angaaende de finansielle og personlige Byrder, som skulde være fremkomne ved den nye Lov om Søværnets Ordning, hvilke Bemærkninger efter min Mening er saa urigtige; at jeg ikke har kunnet Andet end tage til Gjenmæle imod dem. Det ærede Medlem udtalte saaledes, at den nævnte Lov vilde medføre en forøget Beføstning af en Million Kr., og til dette Resultat kom han ved en Sammenligning med, hvad de ordinære Udgifter for Marinen havde været i de sidst forløbne 10 Nar. Men naar det ærede Medlem saa bagefter sagde, at Udgifterne gjennemsnitlig i de sidst forløbne 5 Nar havde været noget anderledes, saa følger jo allerede deraf, at den Forøgelse i Beføstningen, som det ærede Medlem sagde vilde foranlediges ved den nye Sværnslov, var aldeles urigtig angiven, thi de 500,000 Kr., som Beføstningen, efter det ærede Medlems Udtalelse, var steget, kunde jo aabentbart ikke være foranlediget ved denne Lov, som jo endnu ikke var udfommen. Naar der tales om Udgifter ved Marinen i Forbindelse med den nye Sværnslov, saa maa man skjæle imellem to Slags Udgifter, nemlig imellem de Udgifter, som foranlediges ved Ordningen, og de Udgifter, som ere uafhængige deraf. Til de Udgifter, som ere mere uafhængige af Sværnsloven, høre de Summer, som bevilges til de aarlige Nybygninger. Disse have til forskjellige Tider været noget større eller noget mindre; i det